

ZAŁĄCZNIK

Tendencje europejskie w zakresie regulacji nowych usług i platform

Na dążenie do technologicznie neutralnej regulacji i tendencję do objęcia nią nowych usług audiowizualnych wskazuje przedstawiony przez Komisję Europejską 13 grudnia 2005 r. projekt nowelizacji dyrektywy „O telewizji bez granic”.

Przewiduje się, że nowa dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych obejmie swoim zakresem telewizję analogową i cyfrową (naziemną, kablową i satelitarną), telewizję wykorzystującą protokół *Internet Protocol* (sieci szerokopasmowe, xDSL, Internet), telewizję mobilną (telefony komórkowe) oraz nielinearne usługi w rodzaju wideo na żądanie i *pay-per-view* (odbiór płatny za każdą pozycję programową z osobna).

Jak stwierdziła Komisja Europejska, *„Celem rewizji dyrektywy jest ustanowienie przepisów dla medialnych usług audiowizualnych, które byłyby neutralne w stosunku do platform wykorzystywanych do ich dostarczania. Oznacza to, że takie same podstawowe przepisy miałyby zastosowanie do tego samego rodzaju usług. Zbiór mających zastosowanie przepisów nie będzie już zależeł od platformy, ale od charakteru usługi. Przyszłe uregulowania rozróżniać będą między linearnymi usługami audiowizualnymi lub >>transmisją telewizyjną<< (w tym IPTV, streaming i webcasting) oraz usługami nielinearnymi, takimi jak usługi „video-on-demand” (video na żądanie) ... nowoczesne zasady obowiązujące w dziedzinie polityki audiowizualnej nie powinny dokonywać rozróżnień tak pomiędzy, jak i w obrębie różnych platform dostarczających podobnych treści, i powinny stwarzać jednakowe warunki dla uczciwej konkurencji pomiędzy różnymi podmiotami gospodarczymi, pozwalając jednocześnie na rozwój różnych nowych usług”.*

Komisja Europejska stwierdza również, że *„Państwa Członkowskie, organizacje konsumenckie oraz nadawcy publiczni wspierają rewizję zasad dotyczących treści w odniesieniu do telewizji jako część obszernych ram regulacyjnych dotyczących wszystkich medialnych usług audiowizualnych. Jednakże wszyscy są zgodni co do tego, że horyzontalne podejście do treści może przynieść właściwy skutek tylko wówczas, jeśli usługi linearne i nielinearne [na żądanie] podlegają dwustopniowemu systemowi [regulacji]”.*

Na kierunek ewolucji podejścia unijnego do nowych usług i platform wskazuje orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Mediakabel. ETS uznał, że „Filmtime” - interaktywna usługa *pay-per-view* (abonent zamawia usługę telefonicznie, lub pilotem i na podstawie osobistego kodu identyfikacyjnego i wniesieniu opłaty otrzymuje własny klucz, dzięki któremu może odebrać filmy emitowane w ustalonych przez nadawcę porach) to usługa telewizyjna i podlega obowiązkowi uzyskania koncesji.

ETS uznał, że usługa ta jest zgodna z pojęciem „rozpowszechnienia telewizyjnego” w rozumieniu dyrektywy „O telewizji bez granic”, gdyż polega ona na pierwotnej emisji programu telewizyjnego, który przeznaczony jest do odbioru przez nieokreśloną liczbę możliwych widzów, do których te same obrazy są przesyłane równocześnie. Nie jest znacząca przy tej ocenie technika przesyłania obrazów

W Belgii *Cour d'Arbitrage* (Trybunał Konstytucyjny) rozpatrując w 2002 r. różnicę między telewizją a usługą Społeczeństwa Informacyjnego orzekł, że interaktywne usługi w rodzaju *video on demand* i *web streaming* należy traktować jako telewizję. Decydująca jest intencja nadawcy i oraz to, czy zawartość jest utajniona (kodowana). Jeżeli dostawca zawartości zamierza udostępnić ją szerokiej publiczności (nawet jeżeli dostęp wymaga

opłaty) i jeżeli zawartość nie została utajniona, wtedy usługę należy traktować jako telewizję, choćby nawet była udostępniana na indywidualne zamówienie oraz za pośrednictwem technologii – jak np. łączność z punktu do punktu - które przedtem nie były dostosowane do przekazu telewizji.

We Francji, stacje radiowe i telewizyjne, które tworzone są w celu nadawania w Internecie lub w ADSL, podlegają, w zależności od wysokości swojego budżetu, koncesjonowaniu przez Conseil Supérieure d'Audiovisuel (CSA) lub zgłoszeniu do CSA, co odbywa się zgodnie z określoną procedurą. Stacje radiowe, których roczny obrót przewyższa 75 000 euro i stacje telewizyjne, których roczny budżet przewyższa 150 000 euro podlegają procesowi koncesyjnemu (*convention* podpisywanej z CSA). Te zaś, których roczny obrót jest niższy od wyżej podanych kwot, dokonują tylko zgłoszenie do CSA.

Opisane wyżej tendencje pozwalają przewidywać, w jakim kierunku może rozwinąć się regulacja mediów elektronicznych w Polsce.